

ZEMARKHOS'UN SANDIĞI ①

MEHMET SOLMAZ

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2023
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

ZEMARKHOS'UN SANDIĞI - 1

MEHMET SOLMAZ

ISBN: 978-605-188-694-7

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazar: Mehmet Solmaz

Editör: Filiz Çiçek

İllüstrasyonlar: Filiz İrem Özbaş

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı ve cilt: **Milba Matbaacılık Yayıncılık**

Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd.

Şirketi Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 i info@beyazbalina.com.tr

ZEMARKHOS'UN SANDIĞI ①

MEHMET SOLMAZ

İllüstrasyonlar: Filiz İrem Özbaş

İçindekiler

OYUN ALANI	7
YAZILIYA HAZIRLIK	31
ZEMARKHOS	37
HARFLER BELİRİYOR	67
NARDUGAN	89
SÜRPRİZ	119

OYUN ALANI

Çağdaş yine oyun dışı kalmıştı. Mahallenin tüm çocuklarının neşe içinde oynadıkları boş arsanın kenarında duran büyük kayanın üzerine oturmuş, ellerini de çenesinin altına almıştı. Dirsekleri dizlerinin üzerinde, arkadaşları tarafından kendisine verilen ceza süresinin dolmasını bekliyordu. İnce telli sarı saçları bazen gözlerinin önüne düşüyor, ikide bir elleriyle saçlarını yukarı atıyordu. Terlemişti. Saçları, alnından süzülen ter nedeniyle yüzüne yapışuyordu. Bir koluyla terleri sildi, saçlarını yukarı attı. Biraz kızgın, biraz da kırgındı arkadaşlarına. Oyunda ne zaman bir anlaşmazlık çıksa Çağdaş haksız bulunuyordu çünkü. O da yetmezmiş gibi en yakın arkadaşı Ata da diğer çocuklarla birlik oluyordu.

Arkadaşlarına göre uzun boylu ve iri yapılı olan Çağdaş güçlüydü. Kemikleri kalındı çünkü süt içmeyi çok seviyordu. Hemen hemen her gün, bir litreye yakın süt içiyordu.

Güçlü ve uzun boylu olduğu için mahalle takımında savunmada oynuyordu. Savunmada o olunca rakip takımın oyuncularını kaleye yaklaşmakta zorlanıyorlardı. Kendisi farkında değildi ama rakip oyunculara hafifçe dokunduğunda bile oyuncu kendini yerde buluyor ve faul oluyordu.

Yine faul yapmıştı. “Ben bir şey yapmadım, dokunmadım!” dese de rakip takımın oyuncusu yerdeydi, bunu herkes görmüştü. Çocuklar her hafta sonu farklı mahallelerden gelip bu boş arsada birlikte oynuyorlardı. Oyunlar için aralarında güzel bir anlaşma yapmışlardı.

Çıkan her sorunda çoğunluk ne derse o oluyordu. Çoğunluğun kararına uyulurdu. Böyle demokratik bir ortamda çözülmeyecek bir sorun yoktu. Kendi takımından da olsa yakın arkadaşı da olsa kimse taraf tutmuyor, herkes haklının ve çoğunluğun yanında yer alıyordu.

Çağdaş’ın rakip oyuncunun bileğine vurduğunu ve onu yere düşürdüğünü Ata da yakından görmüştü. Yapacak bir şey yoktu. Çağdaş bu duruma çok sinirlenmişti fakat sakinleşene kadar sahanın kenarında kalmalıydı.

Ata ile Çağdaş’ın tanışmaları, dostlukları çok eski değildi. Çağdaş bu mahalleye üç yıl önce, Ata ise ailesiyle birlikte iki yıl önce taşınmıştı. Aralarındaki yakın arkadaşlık yine bir maçta başlamıştı.

Bir yaz günü mahallenin bütün çocukları sitelerin arasındaki bu boş arsada oyun oynuyorlardı.

Erkek çocuklar futbolu çok sevdikleri için sabahtan akşama kadar top peşinde koşuyorlar, yaz sıcaklığında kan ter içinde kalsalar bile futboldan vazgeçmiyorlardı. Yaralanmalar, dizlerde ve dirseklerdeki çizikler, morluklar erkek çocuklarda eksik olmuyordu. Kızlar ise ip atlayarak, sek sek oynayarak ve salıncakta sallanarak vakit geçiriyorlardı. Kimi zaman tüm çocuklar bisikletlerine binip o kocaman arsanın çevresinde geniş daireler çizerek dönüyorlardı.

Yaz mevsiminin en güzel yanı, yorulup terledikten sonra arsayı çevreleyen ağaçların altında oturup dinlenmekti. Enerjisi bitmek tükenmek bilmeyen bazı çocuklar ise ağaçlara tırmanıp dallardan yere atlamaya çalışıyorlardı. Özellikle erkekler bunu cesaret göstergesi olarak yapıyorlardı. Kızlar ise sağlam gördükleri ağaç dallarına salıncak kurmaya bayılıyorlardı. İşte iki arkadaş, böyle bir yaz günü burada tanışmışlardı.

Futbol maçları için en az on kişi olmalıydı. Beşerli iki takım oluşturulmuştu. Ata ve Çağdaş rakip takımlara geçmişlerdi. Ata, bacakları ince olduğu için çok hızlı koşuyor ve topu ayağında iyi saklıyordu. Ayrıca futbolun takım oyunu olduğunu bildiğinden arkadaşlarıyla sürekli paslaşıyordu.

Bencil değildi. Bu nedenle diğer çocuklar Ata'yı forvete koymuşlardı. Ata, ayağındaki topla rakip oyuncuların arasından fırtına gibi geçiyor, her zaman golleri ardı ardına sıralıyordu. Bu durum Çağdaş'ın dikkatinden kaçmamıştı. Ata'yı durdurmanın bir yolu olmalıydı.

Son pozisyonunda Ata ile Çağdaş karşı karşıya gelmişlerdi. Çağdaş bu kez onun geçmesine izin vermeyecekti. Çünkü en son oyuncu oydu. Ata onu geçerse gol olacak ve Çağdaş'ın takımı maçı kaybedecekti.

Ata ayağındaki topu çok iyi saklamıştı yine. Sağ ayağıyla topu öne doğru iter gibi yapmış, sonra topu sol ayağının arkasına çekerek Çağdaş'ın sağından yuvarlamıştı. Çağdaş topu görememişti bile. Ata'nın soldan geçtiğini görünce istemeden bir omuz vurup onu yere düşürmüştü. Ata ceza alanının içinde birkaç kez yuvarlanmıştı ve çocuklar, "Penaltı, penaltı!" diye bağırmaya başlamışlardı.

Çağdaş yine itiraz etmişti ama ne yaptığını kendisi de çok iyi biliyordu. İtirazlar işe yaramamış ve çoğunluğun dediği olmuştu. Ata'nın takımı penaltı kazanmıştı.

O sırada Çağdaş yerden kalkın Ata'yı eliyle bir kez itmişti. Ata, ona karşılık vermemiş ve olgunlukla, "Biz arkadaşız, kavga etmemiz doğru değil. Hem eğlenmek için oynuyoruz," demişti. Bu söz üzerine Çağdaş karşılık verememiş ve

hatasını anlamıştı. Yaptığı hareketten utanarak başını öne eğip arkadaşından özür dilemişti.

Bu olaydan sonra Ata ile Çağdaş çok yakın iki arkadaş olmuşlardı. Ata hoşgörü göstermiş, Çağdaş ise hatasını anlayıp özür dilemişti. Aynı okulda, aynı sınıfta olmaları ve aynı sitede oturmaları bu arkadaşlığı daha da pekiştirmişti.

Ata ile Çağdaş'ın bir arkadaşları daha vardı: Işıl. Işıl da onlarla aynı sitede oturuyordu ve Çağdaş gibi o mahalleye üç yıl önce taşınmıştı. Işıl salıncakta sallanırken bir taraftan olanları izliyordu. Çağdaş'ın hata yaptığını o da görmüştü. Onun öfkeli bir çocuk olduğunu ama öfkesinin saman alevi gibi hemen parlayıp söndüğünü çok iyi biliyordu. Penaltıyı Ata kullanmış ve takımın galibiyetine bu golle bir katkı daha sağlamıştı. Çağdaş yenildikleri için üzgündü ancak değerli bir arkadaş kazandığı için mutluydu.

Çağdaş saha kenarında oturmaktan sıkılmıştı, bir an önce oyuna girmek istiyordu çünkü maçın bitmesine az kalmıştı. Zaten hava da kararmak üzereydi. Golü atan takım maçı kazanacaktı.

Ata, kendi kalecilerinden topu alarak oyunu başlattı. Çağdaş onu dikkatle izliyordu. Arkadaşı, rakip oyuncularını yine hızla geçecek ve son golü atacaktı. Çağdaş, Ata'yı kıskanmıyor değildi çünkü kendisi onun kadar hızlı koşamıyordu.

Ata ayağında sakladığı topla sahanın sağ tarafından fırtına gibi ilerledi. İki arkadaşıyla paslaştı ve rakip takımın ceza alanının önüne kadar geldi.

Kalecinin yorgun olduğunu biliyordu. Kaleye yakın bir uzaklıktan şut çekse gol olabilirdi. Sol ayağıyla topa vurur gibi yaptı ve topu sağ ayağına aldı. Böylece rakip takımın savunma oyuncusunu yanıltmış oldu. Kaleyi görür görmez sert bir şut çekti, rakip takımın kalecisi topu göremedi bile.

Top, kale çizgisini geçer geçmez Çağdaş yerinden fırladı ve diğer oyuncular gibi Ata'ya doğru koşmaya başladı. Takımın tüm oyuncuları Ata'yı yakalamaya çalışıyorlardı. Sonunda sahanın tam ortasında buluştular ve birbirlerine sarılıp sevinçle bağırmaya, zıplamaya başladılar çünkü bu hafta da kazanmışlardı.

Rakip takımın oyuncuları gruba yaklaşarak onları tebrik ettiler. Takım kaptanı Hakan, "Tekrar tebrik ederiz. Bu hafta da siz kazandınız ama haftaya biz kazanacağız," dedi. Ata samimi bir biçimde elini uzatarak, "Takımımız adına ben de size teşekkür ederim. Güzel ve eğlenceli bir maç yaptık. Galibiyet istiyorsanız daha iyi hazırlanmalısınız," diye cevap verdi.

Rakip takımın oyuncuları kendi mahallelerine doğru yol aldılar. Diğer çocuklar ise kendi aralarında golleri, maç içindeki pozisyonları konuşmaya başladılar.

Ata ile Çağdaş ise kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı, güzel oynadıkları için birbirlerini tebrik ediyorlardı.

Kısa bir süre sonra top sahasında kimse kalmamıştı. Tüm çocuklar, arkadaşlarına iyi akşamlar dileyip oradan ayrılmışlardı. Yalnız Ata ile Çağdaş kenarda duran kayanın üzerine oturmuş, konuşuyorlardı.

Ata yerde duran siyah sırt çantasına uzandı. Onu alıp dizlerinin üzerine koydu. Çok terlemişti. Teri soğumadan, bir an önce atletini değiştirmeliydi. Çünkü hastalıktan yeni kurtulmuştu. Ayrıca haftaya yazılılar başlıyordu ve notlarını yükseltmek için hiçbir yazılıyı kaçırmak istemiyordu. Annesi de onu bu konuda tembihlemişti.

“Oğlum, biliyorum, futbolu çok seviyorsun ve her hafta arkadaşlarınla oynamak istiyorsun. Yetenekli olduğunu da çok iyi biliyorum ama hastalanmanı, derslerinden geri kalmanı hiç istemiyorum,” diyerek ona bir sırt çantası hazırlamıştı. Çantanın içine, maçtan hemen sonra değiştirmesi için yedek kıyafetler koymuştu.

Ata, “Atletimi hemen değiştirmeliyim; hasta olmak çok sıkıcı. Günlerce evde yatıp ilaçlara boğulmak istemiyorum artık,” dedi. “Ayrıca bu haftaki Türkçe yazılısına mutlaka girmeliyim. Ülkü Öğretmen, bu yazılının benim için önemli olduğunu ve çok çalışmam gerektiğini söyledi.”

O sırada Çağdaş da karşılarındaki iki katlı, eski, ahşap eve bakıyordu. Pencerelelerin beyaz çerçeveleri yıpranmış, tozdan ve kirden dolayı rengi griye dönmüştü. Evi çevreleyen bir metre yüksekliğindeki duvarın arkasında ise bakımsız bir bahçe duruyordu. Bu iki katlı ev neredeyse yıkılmak üzereydi.

Kendiliğinden yıkılmasa bile muhtemelen yakında birileri gelip onu yıkacak ve hem evin yerine hem de top sahasına yeni binalar dikeceklerdi. Çünkü çevredeki tüm evler yıkılmış, yerlerine siteler ve yüksek binalar yapılmıştı. O mahallede boş kalan tek yer, çocukların oynadıkları bu arsaydı.

Çağdaş'ın gözleri, evin üst katındaki pencereye ilişti. Perde bir açılıp bir kapanıyordu. Çağdaş başını ne zaman o yöne çevirse perde kapanıyordu. Birden, “Gördün mü?” diyerek dirseğiyle arkadaşını dürttü.

Ata şaşkın bir ifadeyle, “Neyi?” diye cevap verdi. “Neyi gördüm mü?”

“Perde açılıp kapandı. Biz burada ne zaman oynasak o evden biri, bizi izliyor. Kim olduğunu, ne olduğunu bilmiyorum ama mahallemizde tuhaf şeyler oluyor,” dedi Çağdaş. “Yaşlı birinin yaşadığını duymuştum sadece. Ama bugüne kadar kendisini ne gördüm ne tanıdım.”

Ata gülümsedi. “Çok âlemsin, Çağdaş,” dedi.

“Ne olabilir ki? Merak etme sen. O evde kimin yaşadığını biliyorum. Senin gördüklerini ben de görmüştüm. İlk önce ben de çok korkmuştum. Daha sonra anneme sordum; o da bana her şeyi anlattı. O pencerede gördüğün kişi Beyaz Nine’ymiş.”

“Beyaz Nine mi? O da kim?”

“Beyaz Nine kendi hâlinde, yalnız yaşayan, yaşlı bir kadıymış. Gerçek adını bilmedikleri için insanlar ona ‘Beyaz Nine’ diyorlarmış. Kimi kimsesi yokmuş. Pek konuşmazmış. Sokakta yürürken bazen, ‘Bu sandık açılmalı,’ diye kendi kendine mırıldanırmış. Kimse bir şey anlamıyormuş tabii. Fakat birkaç komşumuz onun akıl hastası olduğunu düşünüyormuş. Her şeye rağmen annem; Beyaz Nine’nin iyi biri olduğunu, kimseye bir zararı dokunmadığını söyledi.”

“Bu sandık açılmalı...”

“Evet, bu sandık açılmalı.”

Çağdaş şaşırılmıştı. O esnada Ata çantasından çıkardığı beyaz atletini hızlıca giydi. Terli giysilerini çantasına attı, çantasının fermuarını çekti ve yerinden doğruldu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Çağdaş.

“Eve gitmeliyiz. Biliyorsun ki yazılılarımız var ve ilk yazılımımız Türkçe dersinden. Çok çalışmam gerekiyor.”

Çağdaş da başını sallayarak, “Evet, çok çalışmalıyız,” dedi ve ayağa kalktı. İki arkadaş eve doğru yürümeye başladılar.

Beyaz Nine'nin, "Bu sandık açılmalı," sözü aklına takılmıştı Çağdaş'ın.

"Çok ilginç. Beyaz Nine hangi sandıktan söz ediyor olabilir?" diye mırıldandı. Başını, o iki katlı, eski eve çevirdi. O anda pencereden bir şey atıldığını fark etti. Pencere hızla kapandı ve perde çekildi. Ata'ya dönüp, "Benimle gel!" dedi ve onu kolundan çekerek hızla ilerledi.

"Dur, nereye gidiyoruz?" dedi Ata.

"Benimle gelmelisin. Pencereyi fark etmedin mi? Bir şey atıldı, onu almalıyız."

Ata ne olduğunu anlamamıştı. Dostunu yalnız bırakamazdı. Eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Yaklaştıkça heyecandan kalpleri daha hızlı atmaya başladı. Bahçenin ağaçtan yapılma, iki kanatlı kapısının aralık olduğunu gördüler. Çağdaş daha da yaklaştı, kapıyı eliyle yavaşça itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Bu ses onları biraz daha korkuttu ve o an bahçeye girmekte tereddüt ettiler.

Çağdaş, Ata'ya dönerek, "Sence girmeli miyiz? Pencereden atılan neydi?" diye sordu. Ata da emin değildi. Ama annesinin dediğine göre Beyaz Nine, kimseye zararı olmayan biriydi. Ata'nın aklına bu düşünce gelince korkusunu az da olsa yendi. Bahçeye girip pencereden atılan o şeyi sahibine verebilirlerdi.

Çünkü Beyaz Nine yanlışlıkla düşürmüş de olabilirdi. Ata arkadaşının önüne geçip kapıdan içeriye doğru bir adım attı. Yerde duran şeyi görüyordu.

Otların arasında sarı renkli bir rulo vardı, eski bir kâğıt parçasına benziyordu. Rulo kırmızı bir ipe gelişigüzel bağlanmıştı. Ayrıca ipin ucuna beyaz bir kâğıt parçası tutturulmuştu.

Ata ilerledi ve yerde duran kâğıdı aldı. Çok eski bir kâğıt-
tı bu, epeyce yıpranmıştı. Çantasını tutması için Çağdaş'a uzattı. Önce ipe tutturulan kâğıdı açtı. Kâğıtta el yazısıyla "Sandık açılmalı!" yazıyordu. Çocukların merakı, heyecanı gittikçe artıyordu. Ata ipi çözüp ruloyu açtı.

Karşılarında daha önce hiç görmedikleri bir alfabeye yazılmış bir metin duruyordu. Ata kâğıdı bir sağa bir sola çevirdi, yazının nereden başladığını bilmiyordu. Tekrar çevirmeye başladı fakat bir türlü okuyamadı.

Harfler çok ilginçti, bazıları tanıdık geliyordu.

Küçük harf, büyük harf ayrımı yoktu sanki hepsi büyük harfle yazılmıştı. Bir harf "F"nin ters yazılmış hâliydi. "N" harfinin bir ucu yarım bırakılmış gibiydi. "1" rakamının tersten yazılmış hâli de dikkat çekiciydi. Kafaları biraz karışmıştı çocukların. Yeni karşılaştıkları bu alfabeyi tanımak onlara zor geldi.

Çağdaş, “Ben de bakayım,” diyerek kâğıdı Ata’nın elinden aldı. O da bir aşağı bir yukarı çevirdi ama okumayı başaramadı. Bazı sözcüklerin de altı çizilmişti.

Ata, “Bunu sahibine vermeliyiz,” dedi arkadaşına dönerek. Sonra kapıya doğru yürüdü. Çağdaş biraz çekingen bir tavırla onu takip etti. Kapının önüne gelince Ata tüm korkusunu yenmişti ve demir tokmağı üç kez vurdu. Çocuklar birbirlerine baktılar, sonra beklemeye koyuldular.

İçeriden herhangi bir ses gelmiyordu. Sanki evde kimse yoktu. Ata tokmağı tekrar vurdu. Kapıdan birkaç adım geri çekildiler ve üst katın penceresine baktılar. İlginç, ışık da yanmıyordu.

Ata, “Acaba ‘Beyaz Nine,’ diye seslensek bizi duyar mı? Belki yaşlı olduğu için kulakları duymuyordur. Kapıyı da bu nedenle açmamış olabilir,” dedi. Çağdaş’ın o eve girmeye niyeti yoktu aslında. “Hadi, gidelim!” diye cevap verdi. “Yarın yeniden gelip bakarız. Hava kararmak üzere, eve geç kalıyoruz. Evdekiler bizi merak ederler.”

Ata, “Haklısın Çağdaş,” dedi. “Gitmeliyiz. Bu akşam Türkçe yazılısına çalışmalıyım.”

İki arkadaş bahçeden çıktılar ve evlerine doğru yürümeye başladılar. Belki kapı açılır, pencereden biri çıkar ümidiyle arkalarına bakıp durdular fakat kimse yoktu. Evleri iki sokak

ötedeki Hanımeli Sitesi'ndeydi. İlk köşeyi dönene kadar eve bakıp durdular. Bir taraftan da ellerindeki kâğıda bakıyorlardı. Kendilerince anlam çıkarmaya, harfleri tanımaya çalışıyorlardı. Sitenin kapısına geldiklerinde Işıl'la karşılaştılar.

Işıl da marketten akşam yemeği için ekmek ve içecek bir şeyler almış, eve gidiyordu.

“Merhaba!” diye selam verdi Işıl gülümseyerek. Çağdaş heyecanla atıldı. “Işıl, bak, elimizde ne var!”

“Nedir o?”

“Arsanın yanındaki o eski evin bahçesinde bulduk. Biri pencereden attı, ben fark ettim ama atanı göremedik. Sahibine vermek için kapıyı çaldık fakat açan olmadı.”

Çağdaş olanları bir solukta anlatmıştı. Ata, “Beyaz Nine kalıyor o evde,” diye arkadaşının sözünü tamamladı.

Işıl da meraklı bir kızdı. Okumayı, araştırmayı, yeni şeyler öğrenmeyi çok sever ve aklına takılan her soruyu öğretmenlerine çekinmeden mutlaka sorardı.

Kâğıdı Çağdaş'tan aldı ve incelemeye başladı. “Aaa, Göktürk yazısı!” dedi. “Göktürklerle ilgili bir belgeselde görmüştüm. Sanırım Bilge Kağan, Kül Tigin ve Vezir Tonyukuk adına dikilen taşlarda yazılıydı bu harfler. Türklerin kullandığı ilk alfabeymiş. Çok eskiden kullanmışız biz bu alfabeği şimdi ise Latin harflerini kullanıyoruz,” diye devam etti.

Ata ile Çağdaş birbirlerine baktılar ve gülümsediler çünkü Işıl'ın araştırma merakı işlerine yarayacaktı.

Çağdaş, “Peki, burada ne yazıyor? Sen okuyabiliyor musun?” diye sordu. Işıl, “Bilemiyorum ama araştırma yapmak için elimize çok güzel bir fırsat geçti,” dedi sevinerek.

Ata, “Tamam, harika olur!” diye cevap verdi. “O zaman akşam yemeğinden sonra bizde buluşuyoruz. Hem Türkçe yazılısına da birlikte çalışabiliriz. Biliyorsunuz, ben o derste biraz zayıfım. Yazım kurallarını bir türlü öğrenemiyorum, noktalama işaretlerinin yerlerini karıştırıyorum, ses olaylarından ise hiçbir şey anlamıyorum.”

Çağdaş, “Merak etme, sen futbolda, Işıl ve ben de Türkçe dersinde iyiyiz. Sana yardımcı olabiliriz. Herkesin yetenekli olduğu bir alan vardır.”

“Eğer Işıl için de uygunsa ailemizden izin alıp akşam yemeğinden sonra size gelebiliriz. Yalnız bir şey söylemek istiyorum. Bu kâğıt aramızda bir sır olarak kalsın. Kimseye bundan bahsetmeyelim. Kâğıtta neler yazdığını beraber araştıralım.”

Işıl, Çağdaş'ın teklifini hemen kabul etti. Üç arkadaş sözleştikten sonra evlerine çıktılar. Üçü de çok heyecanlıydı. Ata kâğıdı çantasına koymuştu.

Eve girer girmez kapıyı açan annesine bile selam vermeden odasına geçti. Odanın kapısını içeriden kilitledi. Rahatsız edilmeyeceğinden emin olunca çantasından kâğıdı çıkardı ve onu, kimsenin bilmediği gizli bölmesine sakladı.

Akşam yemekleri yenildikten sonra Işıl ve Çağdaş, ailelerinden izin aldılar. İki arkadaş daire kapısında karşılaştılar. Zili çaldıktan kısa bir süre sonra kapıyı Ata'nın annesi açtı. "Hoş geldiniz haylazlar! Yine neyin peşindesiniz bakalım?" diyerek çocukları içeri buyur etti.

"Ata da sizin gibi bir heyecanla içeri girdi. Ne olduğunu bilmiyorum fakat içimden bir ses, ilginç şeyler olacak diyor." Çocuklar gülümseyerek Ata'nın odasına yöneldiler. Hiçbir şey belli etmediler. Odanın kapısını hızla kapatıp kapıyı da arkalarından kilitlediler. Ata'nın annesi oda kapısına kadar gelip, "Çocuklar, size meyve getireyim mi?" diye sordu. Ata, "Teşekkür ederiz anneciğim. Bir süre bizi rahatsız etmezsen memnun oluruz," diye cevap verdi. Annesi bir şey anlamamıştı, dudak bükerek salona geçti.

Ata kulağını odanın kapısına dayadı ve annesinin uzaklaştığından emin olunca gizli bölmeye sakladığı kâğıdı çıkardı. Hep birlikte çalışma masasının başına geçtiler. Nereden ve nasıl başlayacaklarını onlar da bilmiyorlardı. Kâğıdı yine bir aşağı bir yukarı çevirdiler. Bir şey Çağdaş'ın dikkatini